

Clergues i cristianisme 'cool'

Dv, 3/10/2014 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

El fantasma que recorre Catalunya (seguint el símil del [Manifest Comunista](#) però aquí amb més raó) ha entrat també a les portes de l'Església. Tenim [bisbes reformadors](#) del dret constitucional i d'altres que se'ls considera [desafectes](#) perquè no permeten l'ús polític d'un campanar. Tenim barreges de naps i cols perfectes: [cristians](#) per la independència, [clergues](#) i [monjos](#) també per la independència, [esglésies plurals](#) obsessionades amb obtenir bisbes únics, "[personalitats socialcristianes](#)" (suposo que deuen ser simpatitzants de la CSU bavaresa amb una forta personalitat) que demanen -com no- la independència amb un excitant "fem-ho"... Ja he expressat aquí varies vegades la meua opinió. Sóc dels que penso que, posats a defensar miracles, em sembla que els cristians ho fem millor amb els de l'Evangeli.

No s'han llegit Pié?

No sé si és que tota aquesta mobilització respon a que no s'han llegit l'[article](#) del professor Salvador Pié, el més sensat que s'ha escrit a Catalunya sobre l'Església i el ditxós "procés", o són dels que se l'han llegit i l'han *matxacat* (tant que no se l'ha tronat a sentir). L'alerta de Pié és seriosa. Adverteix no tan sols contra les religions "de substitució" (en què l'independentisme en pot ser una, com ha [estudiat](#) Javier Elzo al País Basc), sinó contra la transformació de la pròpia Església en un *totum revolutum* de les causes polítiques -en aquest cas la independentista- i la missió de l'Església. Pié manllevava el mot "integralisme" de fenòmens similars a Itàlia. Jo mateix parlava fa pocs mesos ([aquí](#), vuitè paràgraf) de l'exemple que Antoni Puigverd havia posat entre l'esquerra i l'Església bolonyesa que, per un excés d'identificació i simpatia aparent en les causes que compartien, havien buidat i fet posar en crisi l'Església local. Puigverd mateix advertia que el procés podria ser similar, a Espanya, entre la dreta i els bisbes, amb els mateixos efectes. Bé, doncs ara el risc és idèntic, a Catalunya.

Aquí ningú no posa en dubte la "legitimitat" d'aquestes causes, inclosa la

independentista. Almenys ningú no posa en dubte si un cristià pot tenir simpatia cap aquesta causa sense traïr cap principi de la seva fe. Òbviament, és així. Tampoc ningú qüestiona que hi hagi molta gent, a les nostres comunitats i moviments, que la comparteixi, ni capellans, monges, bisbes, sagristans, campaners i tot el *sursum corda*. Com si són del Barça o seguidors de Gran Hermano. Aquí el que es posa en dubte és que es pretengui justificar, l'independentisme, o els mitjans per arribar-hi, a base de doctrina. O de posar la paraula "cristià" a un posicionament polític tan legítim i "cristià" com el seu contrari.

Els bisbes parlen

En aquest context, els bisbes catalans han emès [avui](#) un comunicat crec que molt important. Posen en un mateix nivell la fidelitat al poble de Catalunya i la concòrdia necessària. Efectivament, cristià no és fer-se independentista, encara que "el poble" ho demani, sinó vetllar «que amb la prudència dels governants i l'honradesa dels ciutadans, es mantingui ferma la concòrdia i la justícia, i que tinguem un progrés constant en la pau», com extreuen el Missal romà. No sembla que alimentant el carbó dels trens a punt de topar s'hi vagi gaire, en el camí de la pau i la concòrdia, oi?. Diuen, encara, una altra cosa. Exhorten els «laics cristians» perquè estiguin «molt presents en la societat, comproment-se en el camp de la política, la cultura, l'economia, etc.». Efectivament, és sobretot feina dels laics, la del compromís polític. I en la societat, la societat diversa i plural que és Catalunya, no dins els temples.

Tornem al que deia. Sospito que la identificació que alguns volen fer de la seva fe cristiana amb la fe independentista, justificada com a "servei al poble" i a les seves "aspiracions", té molt de necessitat de ser agradable als corrents hegemònics d'aquest poble. Per exemple, és molt probable que a Solsona, posem per cas, els no independentistes siguin tres o quatre i que per això el seu bisbe, a qui tant agrada anar a contracorrent en la majoria de coses, vulgui ara fer-se agradable assumint la posició majoritària de la seva diòcesi com a pròpia. Tothom té dret a voler agradar i sortir a les portades dels mitjans. Tornem als bolonyesos de Puigverd.

Però a vegades el paper dels servidors de l'Església, com fan tan bé en qüestions com l'avortament, consisteix en aigualir la festa, en demanar prudència, en fer-se els antipàtics, en recordar el respecte a les minories i la pluralitat (també política), en renunciar a favor dels laics (i fora de l'Església o de qualsevol adjectivació cristiana) en la presa de posicions estrictament polítiques, en moderar els seus impulsos, en recordar la prioritat pels pobres quan ens encaterinem en altres coses. En ser menys *cool*, menys *guai*. En ser incompresos. Sens dubte, en una societat que es polaritza, aquesta opció tan poc transitada és la més difícil i la més necessària.

Fotos: Daniel García Peris/Flickr, Universitat Ramon Llull i CET